

SANKT ANSGAR

MEDDELANDEN FRÅN SANKT ANSGARS STIFTELSE

VÄGEN TILL TRON

2008

FÖRESTÅNDAREN HAR ORDET

Hur är det att ha förtroende för n å g o n ?

Ibland är det inte så enkelt. Visst kan man vara goda vänner men det är inte självklart att man med en

gång får förtroenden. Förtroendet är något som kommer med tiden när relation djupnar och man förstår att man kan lita på personen. Motsatsen till förtroende är att sätt sig i respekt, att ha kontroll runt om sig, ofta in i minsta detalj, har vi inte kontroll känner vi oss hotade och vi går i försvarsposition. Att skapa förtroende måste därför vara något grundläggande. Tron handlar om förtroende.

I evangeliet med kvinnan vid sykars brunn (Joh 4:1-42) och hennes samtal med Jesus, växer tron i förtroendet. Hon var den som ingen hade förtroende för, hon var utstött. Hon hette för övrigt Fotinia. Hon mötte Jesus och ur deras samtal uppstod det snart ett förtroende där Jesus kunde säga saker om henne som var sanna men svåra. Hon kunde ta emot det. För i mötet med Jesus såg hon en person som hon inte behövde vara rädd för. Hon behövde inte känna sig nedtryckt utan snarare kunde hon känna sig upprättad. Hon hade börjat

TRO och fått förtroende för Jesus. Att tro kräver mod för det är att avstå från alla garantier och att på liv och död anförtro sig åt Gud. För den som tror är Gud den enda garantin. Fotinia lämnade sin vattenkruka, ett uttryck för att hon lämnade sin gamla tillvaro och nu vände sig till Gud. För varje gång Jesus kallar en människa till tro, när Han kallade dig, inbjöds du att lämna det gamla och gå in i det okända, i ett djupt förtroende till Honom.

Men har du verkligen förtroende för Jesus? Du kanske bara tror ibland, när det passar eller när det inte krockar med dina egna planer i livet. Att trons liv ibland upplevs tråkigt beror kanske på att du inte vågat släppa taget om en tillvaro där inte Gud finns med till den verklighet där Jesus självklart är i centrum. Inget kan hända om vi krampaktigt håller oss fast vid det gamla.

Fäst dig inte vid något säger Jesus utan gå ut ur dig själv. Detta är förtroende, likt det man kan ha till en annan människa. I tron vill Gud vara allt i oss och att hela livet skulle bli genomsyrat av Hans kärlek. För att visa kärlek är att gå ut ur sig själv och vända sig till den andre, till Gud och BE.

Kvinnan lät nu sin kruka stå och går in, öppet i staden och berättade vad som hänt Henne. Hon var säkert inte mångordig eller tvärsäker, hon grubblade och undrar om mannen hon mött kunde vara Messias, densamme som profeterna talade om och att nu tiden var inne då Gud skulle uppen-

baras. Folket lyssnade nu till henne och går ut till Jesus för att se med egna ögon.

Detta är något av Guds pedagogik. Vi som kristna berättar för andra vad Kristus gjort för oss. Att vi har fått klart för oss sanningen om oss själva. I det mötet som vi fått med Jesus lär vi oss också mer om oss själva, och vårt förhållande till Honom får växa sig starkare. Förhoppningsvis kan vi stämma in i orden "Nu är det inte längre vad du har sagt som får oss att tro. Vi har själva känt honom och vet att han verkligen är världens frälsare". Så här börjar det för dom flesta, att det vi berättar för människor som söker, slår rot och personen börjar tänka efter själv och tron börjar spira.

Tron som för oss alla i början är spröd och undrande. En tro som måste ledas vidare till ett möte med Jesus själv. Kvinnan bar nu på en tro, en tro som behövde näring. Tro kan därför aldrig växa i mänskliga tyckanden och tänkanden. Men hos Kristus fördjupas tron för vi möter i honom världens frälsare. I Kristus möter vi Han som är och som var och som skall komma, Han som är densamma oföränderlig och evig.

För oss som tror, är tron en livshållning som vi bit för bit

upptäcker och tar till oss kanske mest när det är svårt i livet. Det är nog då vi låter Gud komma nära oss själva. Vilken erfarenhet. Kvinnan mötte frälsaren, du har mött Honom och du kan inte låta bli att tala om vem du mött.

Vi som tror har ett tydligt uppdrag att leda och föra människor till Kristus och låta tron slå rot. Jesus talar om detta i bilden av sådd och skörd. Det som sås är Guds ord och det som skördas är människor som bärgas till evigt liv. Till sin hjälp har Jesus sin kyrka som en trons växtplats för här i gemenskapen kring gudstjänst och nattvarden möte han oss på nytt. Här är källan där vi får dricka och vid nattvardsbordet uppstår mötet mellan Kristus och mig själv. Att börja tro eller att växa i sin tro är hela tiden utmanande. För det är med tron som med allt levande, den växer när den får näring. Ju mer den levs desto starkare blir den. Ju mer du lär känna Jesus desto mer levande blir tron.

STÖD STUDENTARBETET:

BANKGIRO 5377 - 5334

PLUŞGIRO 34 04 88-6

ATT ÅTERUPPTÄCKA TRON – MIN VÄG TILL SANKT ANSGAR

Tillfrågad om att skriva något om min väg, den väg som också fört mig till Sankt Ansgar och gemenskapen där, ville jag gärna berätta

om den upptäcktsresa jag gjort, som ett tack för allt jag fått och vunnit de senaste åren. Men finner att det inte är lätt att skriva om mina erfarenheter utan slitna eller för stora ord som skjuter över målet.

Metaforen ”väg” är ändå oslagbar, att se det som en vandring förklarar och håller samman alla fragment av upplevelser man går igenom. Att kunna se tillbaka på splittret man upplevt och se det som en tillryggalagd vägsträcka ger ett sammanhang som tillåter förståelse av det svårförståeliga. Det att man också framöver är på väg, kanske under någon ledning, avbildar livsvillkoren, även om målet är okänt, inte konkretiserat.

För att sammanhanget ska bli förstäeligt måste jag berätta något om mig själv – må läsaren bara se mig som ett exempel på medvandrare. Barndomen och ungdomen var för mig fyllda av tankar, handlingar och fostran i en kristendom som fanns som en tradition långt tillbaka i familj och släkt. Det var söndagsskola, kyrkobesök och en intensiv konfirmationstid – på den tiden man blev förhörd på Lilla katekesen.

Av detta blev det många långa diskussioner under gymnasie- och de första studentåren, vartill intryck från resor och många möten bidrog. Sedan kom alltmer specialiserade studier, yrkesliv och egen familj, då de inre rummen tömdes på innehåll för att ge denna världen plats. Tankekraften gick åt till den forskning som engagerade; den handlade för min del visserligen om mänskliga villkor, tankar och religiösa fenomen, men i andra kulturer än vår västerländska och kristna. Det var som om jag i mödorna glömt bort något för min egen räkning, men ibland kunde svåra upplevelser mildras av någon psalm, någon predikan, något bibelord.

Så en dag blev jag frigjord från ålagda omsorger om andra, både i familj och i gärningen som universitetslärare och administratör. Det var forskningen som fick komma i förgrunden. Med de nya möjligheterna att reflektera började på nytt frågor sippra fram som var av personligt slag. Tankarna ägnades fortsatt åt andra kulturer, men en dag, när någon ställde en fråga var jag egentligen hörde hemma, uppenbarade det sig för mig att jag själv alltid prövade fenomenen som skulle beskrivas och analyseras mot vår kultur och med den insikten kom förståelsen varför det blivit så. Det var fråga om en den djupaste hemmahörighet i en västerländsk och kristen tradition. Där fanns det något att återvända till.

Sedan blev det nästan enkelt. Vägen öppnade sig och efter det har jag fått mycken vägledning. I samtal på Carolina med några unga vänner från Ansgarsgemenskapen fick jag utpekade vilka steg jag skulle pröva. Det var samtal som både gav nya kunskaper och utblickar, ett första steg på den nya väg som också ledde till Sankt Ansgar. Väl kommen dit stämde allt, särskilt den kyrkosyn man möter där.

Men för att kunna fortsätta var det nödvändigt att också söka vidare i tankarna, med den fulla tacksamheten för allt annat jag ditintills lärt mig och fått fundera på – för att få allt att stämma.

Genom att lyssna till predikningar, till andras erfarenheter, genom fortsatta samtal och läsning, inte bara om trosinnehållet och texterna utan också om det kyrkliga i stort, i historia och nutid, därtill genom samvaron i Sankt Ansgar och några vistelser på Davidsgården blev vägen allt tydligare.

I ett särskilt bibelställe öppnade sig landskapet och en försoning uppenbarade sig mellan de intellektuella kraven och behovet av Gud. Det hände i anknötning till evangelietexten på Midfastosöndagen, Joh. 6: 50-51. Vad var sambandet mellan begreppen i de verserna? Plötsligt stod det för mig klart att kärnan är ”liv”, det grekiska ordet ζωή. I det kom hela förståendet med, att Gud är ”liv”, utan tid, i kontrast till den fattiga och döden underkastade tillvaron vi har här i tiden. Att det är liv, och till liv, som brödet är en gåva från Gud, det finns där både i historien och i det nu vi lever, såsom Jesus och såsom eukaristin. Det blev också synligt att begrep-

pet ”gåva” ligger tätt intill begreppet ”nåd”. Svaret på ”tro och vetande” kan bara vara att både tron och vetandet ligger utanför vår otillräcklighet, vi som bara förmår att tänka så platt. Vi lever som om tillvaron bara består av enkla motsatser såsom mörker/ljus, då/nu, liv/död, ont/gott – utan att våga se den mer ogräpbara helhet där det ena begreppet både innesluter och innesluts i det andra.

Vid en till krök på vägen, när nu inte längre slyet skymde sikten, sattes ytterligare det tredskande förståndet på plats. Ett Patrick’ s ord i en predikan i höstas innebär att man inte måste säga sig tvivla när man kan se det så att man i sin tro har frågor kvar att ställa. Det var befriande att på så sätt få erkänna tilliten, se att den är möjlig och hållbar, att slippa reservera sig, men ändå få fortsätta att vara fåkunnig. Det innebär att man kan och får acceptera till och med det som är obesvarat. I detta fördjupas också gemenskapen med medvandrarerna på vägen.

Kring målet står för mig fortfarande frågorna. Men ändå är varje mässa ett delmål. Tacksamheten för allt på vägen är svårformulerad, tacksamhet för vägledning, dialog, gemenskap liksom för den trygga tilliten. Det absoluta, det fullständiga budskapet tycks mig finnas i kapitel 14 hos Johannes i dess helhet, allt som där sägs kring orden ”vägen, sanningen och livet”.

Gunilla Gren-Eklund

MIN VÄG TILL TRO

Vad var min väg till tro? Som präst- och, inte minst, diakonissbarn kan man tro att det är helt självklart, men jag tror att det mer eller mindre är precis tvärtom. Oavsett vilken bakgrund man har tenderar de flesta att på något sätt bryta sig loss från sina föräldrar och skapa ett eget liv. Det som i lite mer bekanta termer kallas att ”hitta sig själv”. Detta oavsett hur mycket man älskar sina föräldrar och trivs med sitt liv. Jag är inget undantag från denna regel men har ändå hamnat där jag är idag. Hur gick det till?

Det handlar om min väg till tro. Gick jag någon väg eller fick jag skjuts? Hela min barndom har jag, inte helt oväntat, följt mina föräldrar till kyrkan varje söndag. Men då har det varit av vana och för att jag kanske inte ens kände till något annat.

Den stora förändringen kom under mitt konfirmationsläger på Hjelmserysdstiftelsen. Jag förstod det inte då men utan att jag tänkte på det blev kyrkogång självklart för mig på ett helt nytt sätt. Jag började gå i kyrkan på andra ställen än mina föräldrar, helt frivilligt och mycket regelbundet. Det tog ändå flera år innan jag själv såg skillnaden och ytterligare några år innan jag förstod den.

Det var något starkt men oförklarligt som hade tagit sin boning i min själ och mitt hjärta. Redan när jag var mycket mindre vägrade jag gå till kyrkan om det inte var nattvard eller om jag inte tyckte organisten var tillräckligt bra. Nu vet jag vad allt det berodde på. Jag ville att det skulle kännas på riktigt.

I allt för många sammanhang i vår värld är vi alldeles för rädda för att saker ska vara på riktigt. Vi kan gärna ta till oss lite luddiga budskap om saker som låter tilltalande på något sätt men så fort någonting verkar innehålla någon slags substans backar vi snabbt undan.

På S:t Ansgar känner man den där känslan av ”riktighet” och man får dela den med andra som känner just den känslan på sitt eget sätt. På ett sätt har jag alltid varit avundsjuk på dem som blivit ”medvetet frälsta”. De har en helt annan medvetenhet om vad de har valt, men samtidigt har jag en helt annan uppväxt som gett mig erfarenheter som de i sin tur inte känner till.

I kyrkan får vi mötas och tillsammans följa varandra på våra egna vägar till tro. Ingen kan gå vägen åt någon annan men vi måste alla hjälpas åt för att någon ska komma vidare. Vi behöver gemenskapen och det finns på Ansgar.

John-Filip Lundin, vet. stud.

MIN VÄG TILL TRO

Jag är döpt och konfirmerad i vanlig ordning men vi gick mycket sällan till kyrkan under min uppväxt och jag trodde inte på Gud. I samband med den sommaren då jag konfirmerades vill jag dock minnas att jag började tro. Jag blev väldigt imponerad av Jesu bergspredikan när min konfirmationspräst gick igenom den och jag minns att jag tänkte att det kan inte finnas någon bättre filosofi. Jag tror nämligen att det var så jag såg på kristendomen, mer som en filosofi än en religion och på Gud mer som en vacker idé än en levande person.

När jag ett par år senare började gymnasiet blev jag ”bästis” med en tjej som var troende och följde med henne till den kristna skolgruppen som träffades och bad ett par gånger i veckan. Jag fortsatte att gå där, men för att vara ärlig berodde det mest på att jag blev kär i en av killarna som var med. Under hela första året i gymnasiet var jag med utan att egentligen tro att det tjänade någonting till att be som vi gjorde, men jag var inte negativ till det och jag var som sagt kär.

Sommaren som följde skulle min kompis åka på Credoläger i Stockholms skärgård några dagar i augusti och hon sa: ”Jag åker bara om du följer med”. Jag hade precis ingenting bättre för mig så jag anmälde mig och vi åkte iväg. Lägre var helt makalöst fantastiskt med morgonmässor vid vattnet, en massa konstiga roliga lekar som jag inte hade en aning om fanns, härliga människor som verkade ha någonting speciellt gemensamt och kanske först och främst predikanter och en lovsångsgrupp som hjälpte mig till tro. Jag hade en stark frälsningsupplevelse och jag minns att jag efteråt var grymt förvånad över att det verkade som att Gud fanns på riktigt! För mig var det lika förvånande som om jag hade träffat Nalle Puh i verkligheten.

När jag kom hem var jag kvar i något slags förälskelseeris, men det var inte samma sak när man var ensam. Jag minns att jag var rädd att jag skulle komma på att allting var en bluff. Sedan minns jag inte alla för mig dramatiska turer av tro och tvivel, men nu i efterhand kan jag på något sätt ana att Gud hade koll hela tiden och ledde mig igenom den där tiden. Det tog ett tag innan jag insåg att jag behövde en kyrka att gå till. Ett tag tänkte jag att ”vadå, jag har min egen kyrka”, men i efterhand ser jag att församlingsgemenskapen har hjälpt mig att göra min tro till en del av mig, snarare än en filosofi jag har.

Isabel Nordlander, lärare och kantorsstudent.

ATT VANDRA I ÖVERTYGELSE

För mig har vägen till tro i hög grad handlat om att upptäcka och utveckla den unika kontakt som varje människa har med Gud. Att inse att Herren inte missunnar ett enda av sina älskade barn sin varma kärlek och alltid står i beredskap att ta emot en återvändande son eller dotter med öppna armar, är en svindlande upptäckt. Fadern kräver ingen motprestation annan än denna; att i övertygelsen om denna översvallande godhet återvända till Honom som är vårt ursprung.

Min erfarenhet är alltså att denna övertygelse är det enda nödvändiga för att närma sig Gud, den Fader som inget annat vill än att lära känna sina älskade barn. Den process som ledde fram till ett ställningstagande för Kristus Jesus var för mig en väg av bekräftelse – att ge ett och få hundrafalt tillbaka är ett tecken tydligare än något annat från den som ber oss: ”Tag på er mitt ok och lär av mig, som har ett mildt och ödmjukt hjärta, så skall ni finna vila för er själ.” Övertygelsen växer långsamt i styrka för varje dag, varje timme och minut vi lever i den. Så stor är Herrens vilja att återfinna sina barn.

Att uppleva att Herren gör sig synlig i varje del av livet och bjuder oss att bli hans medvandrare är början på en vandring som är det ok Kristus låter oss dela och vill att vi tillsammans med honom skall bära. För mig har det inneburit att upptäcka hur Gud lär oss att förstå våra liv och uppleva hans allomfattande och gudomlig frid, som Han vill ge hela sin hjord. Att Herren gör detta utan att se till våra synder, utan till vår tro, och är beredd att förlåta varje barn som i ånger återvänder till Honom, är en drivkraft god i sig för att söka svar i Hans tempel.

Självklart är ett liv i förtröstan på Kristus ett liv där andra värden än de som möter oss i vår omgivning är gällande. Vissa av dessa världsliga värden hotar ibland att ta överhanden och få oss att tappa intresset för den trons väg som jag tecknat ovan. Min upplevelse är dock att trons väg är en ständig resa för den kristne, en ständig strävan mot Gud, som långt ifrån är uppnådd i det ögonblick vi inser att Kristus är frälsaren. Även att inse att vi förvirrats av världens lockelser är att ta steg på trons väg. Hela det liv som Herren ger oss verkar vara ägnat till att närma sig den Treenige Guden.

Vår vandring är långt ifrån färdig, vi har precis brutit upp!

Erik Lindstrand, teol. et fil. stud.

MIN VÄG TILL TRO

När jag var tio år knäppte jag mina händer och bad: Gud, gör mig kristen. Nej, jag knäppte inte mina händer, jag höll dem mot varandra, som Lucia, för jag visste inte hur man bad. Varför ville jag bli kristen? Det enda svar jag kommer på är att Gud kallade mig. Jag känner mig så otroligt lyckligt lottad!

Jag kan inte påstå att något hände, men genom en kompis fick jag höra talas om ett barnkörsläger med Pingstkyrkan i Frölunda. Det var helt underbart! Jag visste däremot verkligen inte mycket. Som 12-åring fick jag reda på att Jesus skulle komma

tillbaka! Det var en nyhet...

Efter några läger kunde jag kalla mig ”frälst”. Det var då det började bli komplicerat. Som 15-åring konfirmerade jag mig på Åh stiftsgård och fick höra ett och annat om hur hemskade där pingstvännerna var, som själva inte var sämre på att fördöma de stela formerna i Svenska Kyrkan. Där stod jag och kände mig som en skurk i båda läger. Inte var det större förståelse för mina ”sektaristiska aktiviteter” bland mina fyra mycket skeptiska syskon.

Reflekterandet var dock väldigt nyttigt, och lite tårar har ingen dött av. Under gymnasietiden minskade knappast ifrågasättandet. Långa nätter satt vi uppe och var filosofiska och läste Tage Danielssons Sagor för barn över 18 år, bälgande i oss te. Jag var förvånad över att jag fortfarande trodde med tanke på att jag aldrig kunde ge några bra svar på deras svåra frågor, och ingen annan i min klass var ju kristen.

Tron höll i sig och mitt i allt valde min mamma att konvertera till katolska kyrkan, det var en liten chock! Hon hade börjat gå i kyrkan ungefär samtidigt som jag men medan jag gick på Jesus Praise-möten gick hon i mässa och bikt. Inte kunde jag ana att vi senare skulle hamna så nära varandra trosmissigt.

1999 flyttade jag till Uppsala och började besöka onsdagsmässorna i Sankt Ansgar, främst för att smöra för prästen så jag skulle få ett rum. Snart insåg jag dock att det här var något väldigt befriande. Efter att ständigt känt krav på att gå fram i förbön, vittna på nattmöten, be högt inför alla, var fokus inte längre på mig! Här var jag omsvept av Guds starka armar, helt kravlöst. Första året fortsatte jag att under mässan ifrågasätta de stela formerna men småningom insåg jag att detta är så genomarbetat, varje moment har en mening och följer på varandra i en väl genomtänkt ordning. Nattvarden, som inte betytt något för mig tidigare, var nu istället crescendo på hela gudstjänsten!

Jag är så tacksam för att Pingstkyrkan fanns där i min tonår och alla aktiviteter som gjorde att jag kom in i en gemenskap men nu är jag lika tacksam för att Sankt Ansgar finns som en veckovis puls varje söndag, som gör att jag, tömd på allt mitt eget, fullmatad av Gud, kan gå in i en nya vecka.

Charlotte Lindgren

INTERVJU MED PATRICK LIND

Det här är den sista hälsningen du skickar som föreståndare för Sankt Ansgar. Du har valt temat ”Vägen till tro”. Du har mött så många som står vid eller går på den vägen. Men hur har din egen väg sett ut?

Tron har alltid funnits i mitt liv. Mina föräldrar var inte särskilt aktiva men satte mig ändå i söndagsskolan. På farfars och farmors sida var släkten missionare och metodister och det var de båda som tog mig med till gudstjänsterna i metodistkyrkan i Göteborg. I låg- och mellanstadiet var jag med i SMU:s scouter. Där rymdes hela skapelseperspektivet genom alla läger i skog och mark. En miljöreligiositet kopplad till biblisk undervisning om vårt ansvar som kristna och med många andakter. Min farfars syster Rut var missionär i Afrika i 28 år. Det var en stor upplevelse för oss barn i släkten att få sitta vid tant Ruts stol och höra om hennes liv när hon kom hem ibland på jularna. Det gav ytterligare tankar om vad den kristna kyrkan är.

I femman flyttade vi till Onsala, där varken SMU eller metodister fanns. I stället började jag i en liten juniorgrupp som gled över i Kyrkans Ungdom. Onsala var en kyrkligt medveten församling med stort fokus på gudstjänsten. Och missionsperspektivet fanns med hela tiden. Jag blev väldigt engagerad och fanns med i en rad ideella uppdrag. Det som framför allt berörde mig var äktheten i de många mötena där människors sår och sökande blev påtagliga men också Guds verklighet.

Men därifrån till att bli präst?

Prästkallelsen kom väldigt tydligt på en konfirmandlektion. Konfirmandtiden i övrigt gjorde inte så starkt intryck. Jag var vinterkonfirmand, en kväll i veckan. Men under en lektion tittade jag på konfirmandprästen och såg hans prästskjorta och tänkte, en sån vill jag ha. Det var första gången. Sen stannade det kvar hela tiden även om jag försökte slingra mig. Jag tänkte bli lärare i matte och slöjd. Men dörrarna stängdes snabbt och effektivt. Då började jag i byggnadsindustrin i Göteborg och så småningom gjorde jag vapenfri tjänst som ungdomsledare. Det var då jag gjorde slag i saken att testa om det skulle vara möjligt att komma in på Johannelund. Efter mycket bön hade jag insett att jag skulle bli präst.

Du talade om vad äkta möten betytt för dig...

Ja, och det har också gällt för många här på Sankt Ansgar. Ett genomgående tema bland studenter jag mött är att de i vår församling har mött något äkta. Det går inte att spela from. Konfirmander och studenter avslöjar det direkt. Men man har uppfattat Sankt Ansgar som en äkta gemenskap med Jesus i centrum. Jag tror att folk har en fingertoppskänsla för om det som gudstjänsten eller vardagsgruppen förmedlar har ett större djup än vad den enskilda ledaren kan åstadkomma. När församlingen blir ett redskap för Kristus, då uttrycker också församlingen av sig själv det som är äkta.

Vad gör det svårt för människor att tro?

Den akademiska miljön är inte så lätt. Den skapar förväntningar på skäl och argument hela tiden. Många gånger tar man kyrkans splittring som en intäkt för att inte tro. Jag tror det är ett sätt att teoretisera tron för att den inte ska bli för påträngande. Men därunder finns någon form av andligt eller existentiellt sökande efter svar på tidens orolighet.

Och när någon uttrycker en önskan att tro?

För en student som hunnit en bit in på sin utbildning, som har en eller annan relation bakom sig som satt personligheten i gungning, då tror jag det handlar om minst två saker:

Det ena handlar om att den som söker ger sig tid. Och att använda tiden till ett regelbundet gudstjänstfirande för att med hela sig själv få finnas i den miljö där Jesus är i centrum. Sakta låta honom göra jobbet genom ord och sakrament.

Det andra skulle vara att i församlingen utse en lämplig fadder som får uppdraget att vandra med personen under ett halvår eller år. Faddern har inte alla färdiga svar men har hunnit en bit längre på vägen, är van att fira gudstjänst och formulera sig i bön, och kan bli en samtalspartner. Vi har redan spontanmedvandrare. Men formen skulle kunna utvecklas. Prästen skulle ha en sådan kännedom om de enskilda personerna att man ganska direkt kan se, vilka som skulle "puttas tillsammans". Det behöver inte ske i någon högtidlig form.

Men kan man inte komma till tro utanför en församlingsgemenskap?

Jo, säkert. Människor blir väckta eller kommer till insikt om tron, drabbas av den helige Ande. Men församlingsgemenskapen behövs när man ska växa i sin tro. Kristen tro är inte en privatreligion med den enskilda personens alla tolkningar. Tron är kyrkans tro och den manifesteras i bästa fall genom församlingen.

Kan det inte vara svårt att hitta någon stans att gå i kyrkan?

Studenter som flyttat hör ibland av sig i just den frågan. Man finner inget andligt liv i församlingen dit man flyttat. Jag har börjat svara: I en ny stad måste du kanske besöka de olika kyrkorna för att se var du får andlig näring under den tid du finns i den staden. Det kanske är Svenska kyrkan eller pingst eller den katolska församlingen. Men var beredd att söka för att finna äktheten och en församling som fungerar som församling.

För många är det upplevelsen av äkthet snarare än dogmatiska hänsyn som avgör vilken församling man stannar i. Särskilt unga kristna frågar mer efter om församlingen talar om Jesus än efter konfessionstillhörighet. Märker man att Jesus inte bara blir talad om utan själv talar, då stannar man och är med en tid.

Samfundstillhörigheten är viktig för en hel del men kommer nog att betyda mindre och mindre framöver. Sankt Ansgar rymmer folk från väldigt många kyrkliga bakgrunder.

Behövs inte en kristen gemenskap utanför gudstjänsten?

Som kristna har vi vårt ansvar i vår vardag. Det är en poäng att vi inte bygger oss reservat med likasinnade och likatroende. Vi behöver umgås med dem vi möter i fritidsaktiviteter, studiegrupper etc., finnas med i olika sammanhang och med frimodighet stå för vår tro. För att kunna göra det behöver vi ha en fungerande församling. Dit återvänder man från missionsfältet, vardagen, för att möta andra troende och gemensamt fira gudstjänst. För att sen bli utskickade igen. Det är så kyrkan växer.

Delar man med varandra i Sankt Ansgar?

Jag tror att många i vår församling finns med i någon form gemenskap, allt från rena bönegrupper till tjejernas syförening med informationsutbyte. Men det är inga grupper som organiserats av Sankt Ansgar utan de växer fram naturligt. Visst finns risken att man tappar någon emellan, någon ny eller någon som inte lärt känna så många. Därför behövs också en del trivselaktiviteter av mer organiserat slag och där får de sin teologiska innebörd. Kyrkfrukost och onsdagsfikat efter mässan liksom kräftska och andra fester är sådana exempel.

Kan inte församlingens fasta schema med mässor och tideböner upplevas som tjatigt?

Jag tror det är viktigt i en församling att man firar gudstjänsten på samma tid vecka ut och vecka in och att gudstjänsten har samma struktur vecka ut och vecka in. Man ska aldrig behöva fundera över tid och form. Har man varit borta en period

känner man ändå igen sig när man kommer tillbaka. Mässans ordning är utmejslad genom historien och det blir en vila i de olika liturgiska momenten som förmår att tala på djupet. Den kyrkliga riten kan jämföras med familjehögtider. De firas ungefär på samma sätt från år till år. Riten står för stabilitet och tradition.

Men går det verkligen att ta med den som inte är kyrkvan?

Ja, visst händer det att man drar med varandra. Studenter drar i samma utsträckning med sig kristna kompisar och vanliga ”polare”. Man behöver inte fundera över några särskilt anpassade gudstjänster.

”Följ med på söndag” fungerar. Liturgin förmedlar Gud. Jesus är inte en tröskel. Däremot kan han vara en stötesten man måste förhålla sig till.

Vad är det folk ser när de kommer till Ansgar?

Man ser folk i alla åldrar. Man ser folk som sjunger och som ber och som deltar aktivt i en gemensam handling. Och alla ser ut att få något med sig därifrån. Vilket gör att de kommer tillbaka nästa söndag igen. Jag tror det är vår styrka. Församlingen är så mångfacetterad att den tjänar som en palett.

Vägen till tro har du talat om. Måste man tro på allt?

Nej det måste man inte göra. Visst kan du vara kristen utan att tro på det och det. Jag måste inte omfatta all tro men under min levnad för att få kalla mig kristen. Det är kyrkan som har all tro men jag som troende rör mig inom kyrkan. Men under mitt växande i tron kommer jag säkert att upptäcka mer, nya dimensioner och tankar som jag inte upptäckt tidigare.

Många tror att bara för att man ställer frågor om tron så tvivlar man. Jag vill vända på det: Den tro som inte ställer frågor växer inte. En levande tro kommer hela tiden med nya frågor och frågeställningar som man söker svar på i kyrkan.

Tvivlar du själv?

Jag har sedan söndagsskolåldern aldrig tvivlat på Guds existens. Tron har legat som grundmurat fundament längst in i mitt liv men utifrån den har jag miljoner frågor där jag hittar svar med skiftande framgång. Men frågorna och ickesvaren har aldrig fått mig att ifrågasätta Guds existens. Det till-

hör den barnsliga nyfikenheten att få reda på nya saker. I varje möte med psaltarpsalmen på morgonen väcks nya frågor. Eller i mötet med människor och deras sår, problem och glädjeämnen.

Och vad vill du säga allra sist?

Min önskan är att inte prata så mycket om Jesus utan låta Jesus tala till dig. Det viktiga är inte våra fattiga försök eller bristfälliga förmåga att formulera oss om Jesus utan att låta Jesus tala om sig själv till oss. Därför, fortsätt att vara lyhörda för Jesu röst i församlingen!

Patrick Lindb intervjuades av Bertil Murray

ANSGARSGÅRDEN

Ansgarsgården driver på uppdrag av Sankt Ansgars stiftelse två femvåningshus med 115 rum för studenter. Ansgarsgården är centralt beläget i Uppsalas äldsta och största studentbostadsområde, granne med Norrlandsgårdarna och bostadskvarteret Triangeln, något kvarter bort ligger Rackarbacken och Gamla Studentstaden. Från Ansgarsgården är det gångavstånd till Uppsalas stadskärna med domkyrkan, universitetshuset, universitetsbiblioteket Carolina Rediviva, student-nationerna och en rad universitetsinstitutioner.

De flesta av Ansgarsgårdens hyresgäster bor i tre- eller fyrrumskorridor, där man delar duschrum, toalett och kök. Ett tiotal små, men välplanerade familjelägenheter finns också. De första hyresgästerna flyttade in på Ansgarsgården 1960. Nyligen har en större renovering genomförts med byte av bl.a. stammar och installation av bredband.

Vem får bo på Ansgarsgården? Alla inskrivna studenter vid Uppsala universitet, Sveriges lantbruksuniversitet och Johannelunds teologiska högskola, som har en kristen förankring i Svenska Kyrkan och gärna vill delta i gudstjänstlivet i Sankt Ansgars kyrka är välkomna som hyresgäster.

Ansökningsblanketter finns på <http://www.ansgar.nu>

HARALD RIESENFELD IN MEMORIAM

Harald Riesenfeld * 8.2 1913 † 9.7 2008

Harald Riesenfeld var en av S:t Ansgars stiftelses sju grundare. I den första styrelsen 1949 fick han funktionerna som sekreterare och skattmästare och han var 1959–62 stiftelsens vice ordförande. Det var centrala och tidskrävande uppgifter när grundplåten till bygget skulle börja samlas in, krona för krona. Också när dotterstiftelsen Ansgarsgården kom till 1958 var han en av dess grundare. Han var våra båda stiftelsers ivrige och intensiva medarbetare, vän och välgörare.

Mellan åren 1953 och 1979 var han professor i nya testamentets exegetik, om än, under de sista åren på lärostolen, tjänstledig för uppdraget som bibelöversättare. Att som akademisk lärare finnas mitt bland studenterna var självklart för honom. Han hade varit studentkårens ordförande och skulle under femton år vara inspektor för V-Dala nation. I S:t Ansgars kyrka var han under många år en söndaglig mässfirare. Måhända var det då inte enkelt för en mer eller mindre nyprästvigd predikant, att ha sin ryktbare och fordrande lärare i kyrkbänken. Själv tänkte han måhända inte så

mycket på det, men man kunde nog ibland märka hur det homiletiska, för en och annan mindre van förkunnare – med adress »Riesen» – fick vika för det fackexegetiskt nypålästa.

För Harald Riesenfeld hade Kyrkan och S:t Ansgars stiftelse sin klara uppgift i studentvärlden. Med sorg och bestörtning märkte han hur Svenska kyrkan alltmer bytte skepnad. Genom kyrkmötesbeslutet 1982 menade han att den skulle »genom politiska beslut fräntas den tanke- och handlingsfrihet som tidigare utgjort en väsentlig del av dess uppdrag i tiden» och därför »förlorat den kritiska distansen» till samhället. När han menade att genom detta beslut »det för den kristna kyrkan sedan äldsta tid karaktäristiska läroämbetet upphört att fungera», nedlade han sitt prästämbete och upptogs sedermera i den romersk-katolska kyrkan. Den ömsesidiga vänskapen förblev obruten med oss, som visserligen i långa stycken delade hans lägesbeskrivning, men ville se rännilens möjlighet, och som därför inte drog samma konsekvenser.

Blenda och Harald Riesenfeld tillhörde hedersgästerna vid stiftelsens femtioårsjubileum 1999 och han berättade då glada minnen från dess tidiga historia. I sitt brev till mig några dagar senare markerade han hur S:t Ansgars stiftelse har »förvaltat ett levande arv» och hur dess uppgift är att »fortsätta att verka för en fullödig kristen tros återkomst och återväxt i vårt Uppsala». Han slutade sitt brev med att citera en psalmvers om kyrkan:

Mitt i vår öken reser du korset –
ljus i vårt mörker,
hopp i vår fruktan.
Utänför staden
kallar du samman,
där vill du öppna
levande källor på nytt.

Med den hälsningen uppfordrar han oss till att troget förvalta det arv som han och hans medstiftare givit oss, och att föra vidare den vision de hade i den ringa begynnelsen.

Requiescat in pace.

Oloph Bexell

KOLLEKTVÄDJAN

FÖRSAMLINGSKOLLEKT TILL DET KRISTNA STUDENTARBETET VID SANKT ANSGAR — KYRKAN I STUDENTSTADEN

Sankt Ansgars stiftelse i Uppsala erbjuder en kristen gemenskap och en kristen miljö för studenter. Mitt i universitetsstadens största studentbostadsområde finns sedan mer än 45 år S:t Ansgars kyrka och Ansgarsgårdens kyrkliga studenthem. Det vill vara en Svenska kyrkans utsträckta hand till de mer än 35.000 unga människor från hela landet som studerar vid Uppsalas båda universitet. Centrum i arbetet är gudstjänsten.

Söndagens högmässa i S:t Ansgars kyrka lockar regelbundet mer än hundra besökare. Arbetet bygger helt på frivilligt insamlade medel. Många studenter, med skilda studieinriktningar, bidrar själva till verksamheten, som leds av en studentpräst. I utåtriktad och inbjudande verksamhet, kamratusgång, bibelstudier och självavård kommer många unga människor i kontakt med kristen tro och hjälps vidare till ett kristet liv som vuxen.

Det arbete som S:t Ansgars stiftelse utför är en viktig del i det ansvar Svenska kyrkan måste ta i dagens högskolevärld. Vi väddar därför om en god kollekt och om församlingens förböner för studenter och forskare vid universitetet och högskolor och för det kristna studentarbetet.

För Sankt Ansgars stiftelse

Patrick Lind

Studentpräst,
Föreståndare

Oloph Bexell

Professor,
Ordförande

SANKT ANSGARS STIFTELSE

Studentvägen 34. 752 34 Uppsala. Hemsida: www.ansgar.nu

Bankgiro: 5377-5334

Expeditionen

Telefontid: tis-tors 10.00-12.00, tel 018-52 15 70, fax 018-52 15 75,

e-post: expeditionen@ansgar.nu

Studentpräst och föreståndare

Patrick Lind, tel 018-52 15 80, mob 0706-69 03 42,

e-post: studentprast@ansgar.nu

Kantor

Jenny Norman, tel 018-52 15 70 exp,

e-post: kantor@ansgar.nu

Intendent

Oscar Hahne, tel 018-52 15 75 exp,

e-post: intendent@ansgar.nu

NY HEMSIDA

Sankt Ansgar har under året utarbetat en ny hemsida. Den gamla hade tjänat sitt syfte under många år och var svår att uppdatera. Nu publiceras gudstjänsttider löpande liksom annonsering av övrig aktivitet. Sedan några år återfinns även inspelningar av söndagens högmässa på hemsidan – ett bra sätt att hålla kontakt med församlingen även från andra delar av landet. Mer information finns på hemsidan under »Podradio».

The screenshot shows the website for Sankt Ansgar, featuring a navigation menu with links like 'Hem', 'Om Sankt Ansgar', 'Första församling', 'Podradio', 'Studentpräst', 'Studentkvartaler', and 'Kontakta oss'. The main content area is titled 'Välkommen till Sankt Ansgar' and 'Möte med Gud'. It includes a calendar of church services with columns for day, time, and service type. A sidebar on the right contains a 'KALENDER' section with a list of dates and service types. The website also features a logo for Sankt Ansgar and a small image of a saint.

Day	Time	Service
Sköndag	0930	Läsning
	1000	BUKAD
	1130	Completorium
Måndag	0730	Läsning
	1130	Completorium
Tisdag	0730	Läst mäsas
	1130	Completorium
Onsdag	0730	Läsning
	1000	Synges mäsas
Torsdag	0730	Läsning
	1130	Completorium
Freitag	0830	Läst mäsas
Lördag	1000	Läst mäsas
	1800	Vigsel

WWW.ANSGAR.NU